

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 31/2015
Рж 5/2015
02.09.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Јасминке Станојевић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца И.Б. из Б., чији су пуномоћници О.П. и З.Р., адвокати из Б., против тужене Републике Србије – Министарство унутрашњих послова, чији је законски заступник Републички јавни правобранилац из Београда, ради исплате зараде и уплате доприноса, одлучујући о жалби тужиоца, изјављеној против решења Апелационог суда у Београду Р4 број 100/14 од 19.11.2014. године и ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 број 4397/12 од 07.05.2014. године, на седници одржаној 02.09.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

I ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена жалба тужиоца изјављена против решења Апелационог суда у Београду Р4 100/14 од 19.11.2014. године.

II ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 бр.4397/12 од 07.05.2014. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 бр.4775/11 од 30.05.2012. године, у ставу првом изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да на име разлике мање исплаћене зараде за период од 01.09.2008. године до 31.08.2011. године исплати укупан износ од 2.893.648,73 динара и то појединачне износе ближе одређене у изреци првостепене пресуде са законском затезном каматом почев од дана доспелости сваког појединачног износа па до коначне исплате. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да Републички фонд ПИО уплати на име тужиоца припадајуће доприносе за пензијско и инвалидско осигурање за период од 01.09.2008. године до 31.08.2011. године, на основу става првог ове пресуде. У ставу трећем изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 бр.4397/12 од 07.05.2014. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужилац је изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права. Предложио је да се ревизија сматра дозвољеном применом члана 404. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, број 72/11), који се у конкретном случају не може применити у смислу члана 506. став 1. истог закона и који по садржини и дејству одговара одредби члана 395. Закона о парничном поступку - ЗПП („Сл. гласник РС“, број 125/04, 111/09).

Апелациони суд у Београду донео је решење Р4 број 100/14 од 19.11.2014. године којим није прихватио предлог за одлучивање о ревизији тужиоца, као изузетно дозвољеној, што је услов за примену овог правног института.

Тужилац је против решења другостепеног суда изјавио жалбу, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о дозвољености изјављене жалбе, Врховни касациони суд је имао у виду да се у конкретном случају ради о поступку започетом пре 01.02.2012. године као дана ступања на снагу Закона о парничном поступку, („Сл. гласник РС“, број 72/11) и да се на основу члана 506. став 1. у вези члана 508. истог закона овај поступак спроводи по одредбама Закона о парничном поступку - ЗПП („Сл. гласник РС“, број 125/04, 111/09), који не предвиђа жалбу као правни лек који се може изјавити против решења другостепеног суда, што жалбу тужиље чини недозвољеном.

Наиме, жалба као правни лек може се изјавити против пресуде у првом степену (члан 355. ЗПП) и против решења првостепеног суда (члан 385. ЗПП).

Против одлуке другостепеног суда – правноснажне пресуде донесене у другом степену и решења другостепеног суда странке могу изјавити ревизију (члан 394. и 412. став 5. ЗПП).

Како је жалба изјављена против решења другостепеног суда, на основу члана 411. у вези члана 373. ЗПП одлучено је као у ставу I изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 401. став 2. тачка 5. ЗПП Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужба ради исплате разлике плате поднета је 26.10.2011. године, а вредност предмета спора је 2.893.648,73 динара.

Одредбом члана 38. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку из 2009. године, измењена је одредба члана 394. ЗПП. Према одредби става 2. овог члана ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима када се тужбени захтев односи на утврђивање права својине на непокретностима, потраживање у новцу, предају ствари или извршење неке друге чинидбе, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 100.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Како је другостепена пресуда донета након ступања на снагу Закона о изменама и допунама ЗПП (29.12.2009. године), а вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 100.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија тужиље није дозвољена.

Са изнетих разлога, на основу члана 404. ЗПП, Врховни касациони суд је донео одлуку као у ставу II изреке.

**Председник већа - судија
Љубица Милутиновић,с.р.**